

Iztok Osojnik*Ljubljanska simfonija, ljubljanska fuga*

P. Celanu

SLOINIM NA MOSTU NAD SENO, OPAZUJEM KLOBUK,
 ki ga reka počasi odnaša na jug.
 tam, nekje v srednji Evropi
 na izginule ženske stopinje naletava sneg.

zakaj tako? zakaj te sive baročne fasade
 tako mrko strmijo v razdrapana srca? je tukaj
 preveč slabega vina, premalo težkega zlatega
 sonca, premalo srčne brezskrbnosti, ki na ostankih

ostarelega granita priča o zavesti in zrelosti let?
 o Ljubljana, siva, hladna kot led.
 a zdaj zbujena. z odpetim oklepom, kot arhivsko vino,

ko Daša zlatolasa čez južni otok bosa
 po vlažnem pesku teče in morje leno s slinastim
 jezikom liže najine stopinje. neskončna hvala, Afroditia!

Nebo nad Ljubljano

Po prvi mistični poročni noči
 v sredo zjutraj je angel spet z mano
 njegove široke modre peruti so
 zatemnile nebo
 alcolotli imajo velike, prazne oči
 komaj opazno se krapi premikajo po vlažnem
 mraku akvarija
 mesto, mnoge luči, v neki oštariji Jesenin
 Majakovski na Francoskem trgu
 pred Križankami stoji razkoračen kot
 spomenik Borisu Kidriču pred Cankarjevim domom
 ptiči, ravnodušni, v krošnji brez,
 butik z nekakšnimi spominki
 italijanski turistični avtobus in potem klop
 v Tivoliju, blatne poti in spet
 globok pogled, slepi pogled
 v življenje

visoki čas

in visoko nebo
 prek Leninovega parka drsim
 noro tih in pošastno ranjen
 odprt in bel
 svet je velikansko zasneženo okno
 in pogled, ki se počasi ustavlja
 zdržati z razpetimi perutmi v negibnem trenutku
 nad odprtim breznom dneva

sredi najvišjega verza
 zdržati ljubezensko pesem
 široka, odprta usta
 strmleti v golo resničnost
 v njene pregibe, v njene bazaltne
 temelje

oči za zjutraj, za popoldne in za zvečer

in tiho nebo
 in nezainteresirano mesto
 in ptiči, ravnodušni do
 zvezd

Nevesta

Ljubljana, daljna in sama. Skoraj
kot skovikanje skobca nad gmajno.
Ali pa je to neka druga Ljubljana,
čipka ob zapuščeni reki, temačna čipka,

nič bolj oddaljena od odmikajočega se
vesolja kot New York ali univerza, kjer
Jackson objavlja slovensko poezijo.
Tiha, zgoščena, prepredena z žilicami kostanjev

kakor hotaveljski marmor, skoraj tako tiha kot
Krim z drobnimi pikicami galebov, ki kričijo
okoli njegovega vrha. Vlažna in podzemna,

neopazno rastoča iz pozabljenih mitov, zagrizena
tisočletja v barjansko tkivo primarnega spraševanja,
blodnjak popoldanskega sonca in anonimnosti, pobliskavajoče

v posameznostih, kjer s slepimi očmi globoko živi.